

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 857/2022
30.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 2К 513/21 од 11.02.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 278/22 од 28.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 30.08.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 2К 513/21 од 11.02.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 278/22 од 28.06.2022. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 2К 513/21 од 11.02.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног законика, те му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка и плати Основном јавном тужиоцу у Лозници износ од 7.441,92 динара и оштећеном ББ износ од 165.750,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, док је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и плаћања трошкова паушала.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 278/22 од 28.06.2022. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА, пресуда Основног суда у Лозници

2К 513/21 од 11.02.2022. године је потврђена и окривљени је обавезан да на име трошкова који су настали пред жалбеним судом плати трошкове вештачења у износу од 15.200,00 динара у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде који привремено падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Виктор Јухас Ђурић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине, а списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Виктора Јухаса Ђурића, је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати.

Као незаконит доказ бранилац је означио извештај о оправданости примене средстава принуде ПС Лозница, из кога је суд утврдио чињеницу да је оштећени ударио окривљеног, а да то није утврдио из неког другог доказа, на који начин, по наводима браниоца, кључну чињеницу је прво утврдила извршна власт, а судска власт неосновано такву чињеницу прихвата као тачну и на основу тако утврђене чињенице доноси осуђујућу пресуду. По браниочевим наводима незаконитост овог доказа се огледа у томе што су чињенице наведене у записнику (да је окривљени АА прво покушао да песницом удари оштећеног ББ, а да је затим оштећени у самоодбрани оправдано и у складу са законом ударио песницом АА у главу-око и да се на задњем седишту возила полиције окривљени усправио и замахнуо десном ногом да удари оштећеног ББ који је седео поред њега и потурио своју десну руку да то спречи) узете као утврђене иако је исте утврдила извршна власт, а да нису прихваћене одбрана окривљеног у којој он негира да се догађај на тај начин одиграо, као ни исказ сведока ВВ, мајке окривљеног на који начин је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани.

Према законским прописима у случају сумње да је према неком лицу неовлашћено примењена сила у поступку, обавеза је надлежног државног органа да у складу са законом испита основаност оваквих навода.

У складу са наведеном обавезом из списка предмета произилази да је дана 07.10.2014. године непосредни старешина – начелник ПС Лозница, полицијски саветник ГГ, након спроведеног поступка оцене оправданости и правилности употребе средстава принуде сачинио записник са извештајем о процени да су средства принуде оправдано употребљена сходно члану 84, члану 88. и 90. Закона о полицији и на начин прописан у члану 4, 6. и 8. Правилника о техничким обележјима и начину употребе средстава принуде, од стране ДД и ББ према АА. У предметном извештају наведене су околности под којима су употребљена средства принуде, као и радње које су предузете према окривљеном, а све сходно члану 86. Закона о полицији и члану 24. и 25. Правилника о техничким обележјима и начину употребе средстава принуде.

Како из оваквог извештаја-записника старешине о оправданости примене средстава принуде ПС Лозница произилази да је исти сачињен од стране овлашћеног лица надлежног државног органа и у законом предвиђеном поступку, то исти ни сам по себи, ни по начину прибављања није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, те је следствено томе могао бити изведен као доказ приликом доношења правноснажне пресуде због чега су супротни наводи захтева браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Даљим наводима у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног образлаже начин на који је цењен извештај старешине о оправданости примене средстава принуде ПС Лозница и даје сопствену оцену изведених доказа чиме суштински оспорава чињенична утврђења суда (члан 440. ЗКП) при чему првостепени суд своја чињенична утврђења у погледу кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим, ни не заснива на садржини овог извештаја, већ на исказима оштећених полицијских службеника, саслушаних сведока и изведених писаних доказа.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног је указао да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, која повреда закона у смислу члана 485. став 4. ЗКП представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања истакнуте повреде бранилац наводи да окривљеном АА није судио непристрасан првостепени суд, с обзиром да је судија Дубравка Тодоровић формирала став о кривици окривљеног већ приликом доношења првобитне осуђујуће пресуде К 453/16, те без обзира на налоге другостепеног суда да се изведу докази одбране и предлоге одбране у погледу извођења доказа, поново осудила окривљеног пресудом К.513/21 односно судија није поступила по налозима другостепеног суда, што по наводима браниоца, указује на њену пристрасност. Осим тога, према наводима поднетог захтева за заштиту законитости, другостепени суд, иако је отворио претрес, није испитао ни једног од укупно девет сведока које је испитао првостепени суд, већ је прихватио све утврђене чињенице и оцену доказа као и првостепени суд, па веће у истом саставу и по истим

наводима доноси две различите одлуке, најпре укида првостепену пресуду, а потом осуђује окривљеног, а које околности по наводима бранилоца изазивају сумњу у непристрасност наведених судија, те иако нумерички означава да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, суштински указује на повреду члана 37. став 2. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 37. став 2. ЗКП и 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**